రాధ పడిన బాధ ★

"అబ్బా! రాధా! ఒక్కసారి వచ్చివెళ్ళవే తల్లీ! నీకు, నీ పెద్దలకి వేయి నమస్కారాలు పెడ్తాను. వూరికేనే వుంటావుగా! ఆ మాయదారి పుస్తకం తర్వాత చదువుకోగూడదూ?..." వంటింట్లోంచి బామ్మ పుట్టుపూర్వోత్తరా లెత్తటంతో చదువుతున్న పత్రిక డ్రాయరుమీదకు గిరాటు కొట్టి విసవిసా రాధ వంటింట్లోకి వెళ్ళింది. "కాస్త ఆ నాలుగు అరిటికాయలూ తరిగిపెట్టు, పోపు మాడిపోతోంది" అంది బామ్మ. 'అంత ముందు యెందుకు వేసుకోవాలి?' నాలిక చివరదాకావచ్చిన ప్రశ్నను రాధ బలవంతాన తిప్పి లోపలకు నెట్టింది. మూలనున్న కత్తిపీటను విసురుగా ముందర వేసుకుని రాధ గబగబా పెచ్చు తీయ్యటం మొదలు పెట్టింది. 'ఛీ! కథ మధ్యలో వదిలేస్తే పట్టుపోతుంది. ఇంతకీ రైలుదూకాడో లేదో, వంటరిగా దూకాడో లేక కథానాయకితో సహా దూకాడో? రైలు దూకటానికి సిద్ధంగా నిలబడ్డ కథానాయకుడు 'ఏవమ్మోయి తొందరగా రా!' అని పిల్చినట్లుగా అనిపించింది రాధకు.

"అయ్యో నీయిల్లు బంగారం కాను! అదేం తరగటమే నా తల్లీ! కూరేమయినా నాలుగు ముక్కలవాలా? అంత కండ తీసేస్తే!" బామ్మ మందలింపుతో రాధ నెమ్మదిగా జాగ్రత్తగా తరగటం మొదలుపెట్టింది. మొహం ముడుచుకున్న

రాధను చూసి "పని చేసిన ఆడది యెప్పుడూ చెడిపోదు. జ్ఞాపకముంచుకో! రేపత్తారింటికి వెళ్తే నువ్వే సుఖపడ్తావు. నువ్వు పనిచేయకపోతే నిన్నేమీ అనరు, మాకు మేకులు చెక్కుతారు గానీ- 'తల్లిలేనిపిల్ల, విచ్చలవిడిగా వదిలేశారు. ఓపని చేతగాదు, పాడూ చేతగాదు. మేం కోడల్ని తెచ్చుకోలేదు మా యింటికి, ఓ కోతివిని తెచ్చుకున్నాం' అంటారు. చక్కగా పని చేశావనుకో, 'మా కోడలు ఎంతమంచిదమ్మా! చక్కగా బంగారు పిచ్చుకల్లే పనిచేస్తుంది. దానికి చాతగాని పనంటూ లేదు. వాళ్ళ బామ్మ పెంపకం యెంతమంచిది!" చివరి మాటలకి రాధ పకపకా నవ్వేసింది. "అసలు రహస్యం అది" అంది. ముడుచుకుపోయిన ముఖం వికసించటం చూసి "ఆ! అదీ, చక్కగా అలా యెప్పుడూ నవ్వుతూ వుండాలి. పని చెప్పగానే మొహం గంటు పెట్టుకున్నట్లు కూర్చుంటే యెలా? బామ్మ మాటలతో పాటు రాధ కూర తరగటం గూడా పూర్తయింది. కథానాయకుడు యింక సహించనంటున్నాడు. రాధ గబగబా సావిట్లోకి వచ్చింది. "ఇదిగో పోతున్నావా? కాస్త ఆకత్తిపీట తీసి ప్రక్కన పెట్టి ఆ పెచ్చులు దొడ్లో పారేసిరా! మాతల్లివి కదూ! మా అమ్మవిగా!" బామ్మ మాట కాదనలేక రాధ వెనక్కు తిరిగింది.

"పనిచేస్తే ఒకరు వంక పెట్టనా మళ్ళా? ఆఁ పోన్లే, పోన్లే! అనను లే! మా బంగారు కొండల్లే పనిచేస్తావు నువ్వు. నీకు కృష్ణమూర్తి లాంటి మొగుడొస్తాడులే తప్పకుండా."

రాధ చేతులు తుడుచుకుని గబగబా వచ్చి డ్రాయరు ముందు కుర్చీలో కూలబడింది. పత్రికను విసురుగా పడెయ్యటం

మూలాన పేజీలు కలిసిపోయినాయి. ఇంక తీరుబడిగా చదవ వచ్చనే ఉద్దేశ్యంతో రాధ పేజీలు తిప్పసాగింది.

"రాధా! రాధా!" పైనుంచి వాసు ఇల్లదిరి పోయేట్లు గావు కేకలు పెట్టటం మొదలెట్టాడు. రాధకు వళ్ళు మండిపోయింది. ఇవతల కథానాయకుడు 'ప్చ! లాభం లేదమ్మాయి' అంటున్నాడు. అయినా తప్పలేదు. పత్రికను చేత్తో పుచ్చుకునే రాధ మెట్లదగ్గరకు వెళ్ళింది. అప్పటికే వాసు మెట్లపైకి వచ్చి నుంచున్నాడు.

"ఓ రాధమ్మతల్లీ! ఏ మధురానగరిలో వున్నావు? అరగంటనుంచీ ఆపకుండా పిలుస్తున్నాను. గొంతు పగిలి పోతోంది. అరవలేక ప్రాణం పోతోంది" నిటారుగా నుంచుని రాధని బిగ్గరగా పిలవటంవల్ల తన కెన్నికష్టాలు కలిగాయో చెప్పుకుపోతున్నాడు.

"అయిందా ఉపన్యాసం! ఇంకా ఉందా?"

"ఉపన్యాసం! ఆ మాట వాడవద్దని నీకెన్నిసార్లు చెప్పాను? నేనేమయినా రాజకీయవేత్త ననుకున్నావా_ వేళాపాళా లేకుండా, అడగా పెట్టకుండా ఉపన్యాసం ఇవ్వటానికి? అసయిలనా మనం ఉపన్యాసం ఇస్తామంటే...హుఁ"

"సర్లే! ఎందుకు పిల్చావో చెప్పకుండానే దండకమెంత చదివావో!" రాధ విసుక్కుంది.

"ఓ! సారీ సిస్టర్! నా పెన్నెక్కడా కన్పించటం లేదు" వాసు ఒక్కొక్క మెట్టే దిగుతూ తడిలేని కళ్ళని చొక్కాతో తుడుచుకొన్నాడు. రాధకు వళ్ళు మండింది. "నీ పెన్ను పోతే నన్ను పిలవటం దేనికీ?" అంది.

"మరెవర్ని పిలవను ?"

"ఎవర్నా ? కావాలంటే బామ్మను పిలు!"

"అమ్మో ! బామ్మనే ! వాసు దిగుతున్న వాడల్లా రెండు మెట్లు పైకెక్కి "ఛంపేస్తుంది! అందులో వంటచేస్తోంది గాబోలు, ఆయుధ సామేతంగా వుండి వుంటుంది."

"సరే! ఇంకేం ? అయితే వూరుకో ! నోరు మూసుకుని బామ్మకు తెలియనియ్యకుండా బుద్ధిమంతుడిలాగా కాలేజీకి దయచేయి" వాసు మళ్ళా మెట్లు దిగటం మొదలెట్టాడు.

"చెల్లాయ్ ! చెల్లాయ్ ! కాస్త పెన్ను వెతికిపెట్టమ్మా! కాలేజీకి టైమైపోతోంది గూడాను. మా ఫిజిక్స్ లెక్చరర్, యమకింకరుడు! నన్ను తంతాడు గూడాను!"

"తంతాడా! నీఅంత హీరోనే?" రాధ తన చక్రాల్లాంటి కళ్ళను తిప్పుతూ ఆశ్చర్యం అభినయించింది.

"నిజంగా తన్నడులే! తన్ని నట్లుగా, అంతకంటె యెక్కువగానే ఖూనీ చేసినంత యిదీగా మాటలంటాడు."

"అయితే పడు!" రాధ వెనక్కు తిరిగి డ్రాయరు దగ్గరకు వచ్చింది.

"పడనా ? నలభై మంది వున్న క్లాసులో అందులో ప్రక్కనే సుశి, శశి, రోజా, వున్న క్లాసులోనే నేను – మా లెక్చరర్ చేత – మాటలు పడనా ?" వాసు మెట్లు దిగి రాధ దగ్గరకు వచ్చాడు.

"అయితే నీ బాధంతా సుశి, శశి, గిశి, రోజా, గీజాల ముందు మాటలు పడాల్సివస్తుందని అన్నమాట !"

"అబ్బబ్బ! నేను మూడు పేర్లు చెప్తే హ్రస్వంగి, దీర్ఘంగీ కలిపి మరో రెండు పేర్లు జతచేశావు. కాస్త వెతికి పెట్టవే అమ్మా!, ఆ పాడు పుస్తకం తర్వాత చదువుదుగానిలే తీరుబడిగా!"

"అబ్బబ్బ! ఇదెక్కడి గొడవంటా? నీ పెన్ను నువ్వెక్కడ పెట్టుకున్నావో నాకేం తెలుస్తుందీ?" రాధ బిగ్గరగా అంది.

"నీకు పుణ్యాం ముంటుంది గంగానమ్మ తల్లీ! కాస్త అరవబోకు, బామ్మ వింటుంది."

"అయినా ఒక్కరోజు లేకపోతే యేం? పోనీ మీ సింహాన్ని అడగరాదూ?" రాధ ఎందుకయినా మంచిదని కంఠం తగ్గించింది.

"మా సింహం అసలు కాలేజికి పెన్ తీసుకువస్తేగా!"

"పోనీ ఆ లెక్చరర్నే అడుగు!"

"అమ్మో! ఇంకా యేమయినా వుందా? ఆయన్ను చూస్తుంటే అచ్చు మన బామ్మ గుడ్లురిమి అట్లకాడ చేతి పుచ్చుకుని మీద కొచ్చినట్లే వుంటుంది! అసలయినా యీ పాటికి వెతికి యివ్వనే యిచ్చేదానివి."

రాధ యిక గత్యంతరంలేక పత్రిక అక్కడ పడేసి పైకి వెళ్ళింది. డ్రాయరు సొరుగులు, బీరువాలు, పుస్తకాలు, లాగూలు అన్నీ వెతికింది. చివరకు మాసిన బట్టలు, పారేసిన బట్టల్లో ఒక పాంటు జేబుకి సురక్షితంగా అంటిపెట్టుకునివుంది.

"విడిచిన బట్టలు బుట్టలో పారేసినప్పుడు కాస్త జేబుల్లో యేమున్నాయో చూచుకో గూడదూ?" వాసుకు పెన్నిస్తూ రాధ మందలింపుగా అంది.

"తీరికేది చెల్లాయి ? నువ్వు చూస్తూనే వున్నావుగా! అయినా నాకు తెలియకడుగుతాను. పూరికే వుంటావుగదా! కాస్త నా విషయం చూడగూడదూ ? ఆడపిల్లలకు చదువు కావాలో అని మా మగవాళ్లు గోలపెట్టి చెప్పించేది యెందుకు ?"

"అన్నానికి రారా వాసూ!" అన్న బామ్మ పిలుపుతో వాసునోటికి తాళం పడ్డది. ఎదురు మేకులు చెక్కటమంటే యిదే గాబోలు అనుకుంది రాధ.

డ్రాయరుముందు కూలబడి పత్రిక తెరిచింది. 'అర గంట, గంటనుంచీ నీ కోసం వెయిట్ చేస్తున్నా' అన్నాడు కథా నాయకుడు. రాధ కథ మొదలు పెట్టబోయేసరికి "అమ్మాయ్ రాధా." పూజమందిరం లోంచి మామయ్య పిలుపు వినిపించింది. చచ్చాంరా భగవంతుడా! అనుకుని మరో పిలుపు పిలిపించుకోకుండానే రాధ పూజా మందిరంలోకి వెళ్ళింది.

"ఇక్కడ పూలేవమ్మా ? అబ్బ, తల్లీ! కాస్త నా సంగతి చూడవమ్మా అని యెన్నిసార్లు చెప్పాను?" ఇలాటి వాళ్ళకు యెదురు చెప్పగూడదని రాధ అనుభవంతో నేర్చు కుంది. మౌనంగా పూలుకోసుకొచ్చి అక్కడ పెట్టింది.

"అయ్యో! ఇవాళ మరీ తక్కువ పూశాయేం? అవును మరి, పాపం! వాటికి నీళ్లూ, నిప్పులూ వుంటేగా! చూడు రాధా! చెబ్తున్నానని మామయ్యమీద కోపగించుకోకు సుమా! కాస్త ఆ చెట్ల సంగతి చూడగూడదూ ? పూరికేనే వుంటావుగా తల్లీ! చెట్లని జాగ్రత్తగా చూడటంవల్ల యెన్ని లాభాలో

చూడు! ఒకటి- ఊరికే కూర్చుంటున్న నీ శరీరానికి చక్కని వ్యాయామం! రెండు- అదిగూడా ఒక కళే. అంటే మనం శరీరానికి వ్యాయామం యిచ్చుకోవటమే కాకుండా ఒక విధంగా కళని పోషించటం— మూడోది- పూలు! యెంత అందమైన పూలు! మనం డబ్బుపెట్టి కొనుక్కోవాలంటే సాధ్యమా?"

మామయ్య పూజమాట మర్చిపోయి ఉపన్యాసం దంచుతున్నాడు, రాధ ఇంక నిలబడ లేక వెనక్కుతిరిగింది. "వెళుతున్నావా? నాకు తేలుసు లే యివి నీకు రుచించవని. పోనీ లే గానీ,పది గంటలు దాటినట్టుంది. మీ అత్తయ్యకు మందుకు టైమయినట్టుంది. మర్చిపోకుండా మందుతో పాటు నారింజ రసంగూడా యివ్వు తల్లీ!" మామయ్య పూజకు ఉపక్రమించాడు.

వింత వ్యక్తులు అనుకుంది రాధ. కథలో నాయకుడు బుంగమూతిపెట్టి కూర్చున్నాడు. అయినా తప్పదనుకుంది రాధ. మేనత్త గదిలోకి వెళ్ళింది.

రాధ యిచ్చిన నారింజరసం గ్లాసు తీసుకుంటూ ముక్కుతూ, మూలుగుతూ "కాస్త ఆ పిల్ల లెక్కడకు పోయారో చూడు తల్లీ! మరీ బడుద్ధాయిల్లాగా తిరుగుతున్నారు. మట్టిలో కొంటుకుంటున్నారో, ఏం ఏడుస్తున్నారో? కాస్త పిలిచి నీళ్ళుపోసి అన్నం పెట్టించు తల్లీ! అమ్మ మడి గట్టుకున్నట్లుంది. కాస్త వాళ్ళనిచూడమ్మా! మీ మామయ్య వున్నారన్న మాటేగాని..." ఆయాసంతో మూలుగుతూ అత్తయ్య వెనక్కు వాలింది. తల్లకింద దిండుసరిచేసి, శాలువా

కంతండాకా కప్పి, తలుపులు చేరవేసి రాధ యివతలకు వచ్చింది.

'ఇప్పుడైనా రావమ్మా మహాతల్లీ !" అని కథానాయకుడు విసుక్కున్నాడు. "అత్తయ్యా ! అంటూ బాబూ, పాప దగ్గర కొచ్చారు. కథానాయకుడి వంక జాలిగా చూసి రాధ దొడ్లోకి వెళ్ళిపోయింది.

పిల్లల పనయిపోయిం తర్వాత యివతలకు వస్తూండగా తండ్రి ఆఫీసుకు వెళ్ళబోతూ లోపలకు వచ్చి "అమ్మా రాధా!" అని పిలవటంతో రాధ సావిట్లోకి వచ్చింది. "చూడు తల్లీ ! నీరాత యెంతో బాగుంటుంది. క్రిందటిసారి మా ఆఫీసర్ యెంతో బాగుందన్నాడు. ఈ కాసిని కాగితాలు ఫెయిర్ కాపీ చేసి పెట్టమ్మా! రెండుగంట లయేసరికి మనిషిని పంపుతాను. పంపించేయాలి. ఆఁ చూడు, కాస్త జాగ్రత్తగా వ్రాయి. నీకు చెప్ప నవసరం లేదనుకో! జాగ్రత్తగా వ్రాయి. రెండుగంట లయేసరికి పూర్తికావాలి. యెలా వ్రాస్తావో, నీ యిష్టం" రాధ వచ్చే నిట్టూర్పును ఆపుకుంటూ కాగితాలు తీసుకుంది.

నాన్నగారు ఆఫీసుకు వెళ్ళిపోయారు. అత్తయ్య పడుకుంది. మామయ్య వైకుంఠంగారింటికి చదరంగం ఆడుకోటానికి వెళ్ళాడు. అన్నయ్య కాలేజీకి వెళ్ళాడు. పిల్లలు బడికి పోయారు. కథానాయకుడు అమ్మయ్య అనుకున్నాడు

"అన్నం తిని నీ యిష్టంవచ్చినంతసేపు చదువుకో తల్లీ! నా పని అయిపోతుంది !" వంటింట్లోంచి బామ్మ పిల్చింది.

భోంచేసి వచ్చి డ్రాయరుముందు స్తిమితంగా కూలబడింది రాధ. వెనకాల బామ్మవచ్చి "ఏది రాధా! నిన్నటి తర్వాత పద్యాలు చదువు!" అంది వత్తులబుట్ట ముందు పెట్టుకుని వక్కనములుస్తూ. "నే నిప్పుడు చదవలేను బాబూ!" రాధ యింక విసుగును ఆపుకోలేక పోయింది.

"ఏం ?" ప త్తి విడదీస్తూ బామ్మ వత్తి పల్కింది.

"నా కంఠం బాగాలేదు, నొప్పిగా వుంది."

"నీ కంఠాని కేమో ! నిక్షేపంలాగుంటుంది. పద్యాలు గొంతెత్తి చదువుతే ఆ నొప్పీ గిప్పీ కూడా పోయి నాళాలు సరి అవుతాయి."

రాధకు నవ్వు వచ్చింది.

"ఆఁ ! రాధా! ఆ దిక్కుమాలిన పుస్తకాలు నోరెత్తకుండా లోపలలోపల చదువుకుంటే ఏమవుతుంది మరీ? నరాలు బిగుసుకుపోతాయి. లే, లే! ఇవాళ నీకు బావ దగ్గర్నుంచి ఉత్తరం వస్తుందిలే!"

రాధ నవ్వుకుంటూ ఆధ్యాత్మ రామాయణ గ్రంథం తీసి బామ్మముందు కూర్చుని వరుసగా పది పద్యాలు రాగయుక్తంగా పాడింది. హఠాత్తుగా నాన్నగారిచ్చిన కాగితాలు జ్ఞాపకానికి వచ్చాయి.

"ఇంక చాల్లే బామ్మా! నాన్నగా రిచ్చిన కాగితాలు వ్రాయాలి" అంది.

"సరే వెళ్ళు!" అంతవరకూ జోగుతున్న బామ్మ చెంగుపరుచుకుని క్రింద పడుకుంది.

రాధ, తండ్రి ఆఫీస్‌రూములో వెళ్ళి కూర్చుంది. రెండు గంటలసేపు ఆలోచనల్ని, ఆవేశాలని దూరంగా పెట్టి మనసు కాగితాలమీద లగ్నం చేసింది.

పూర్తయిన కాగితాలు సీరియల్‌గా నంబరువారీ పెట్టి పెన్‌కు కాప్ తగిలించి, హమ్మయ్య అనుకుని వెనక్కువాలింది. రెండు గంటలు తదేకంగా కూర్చుని వుండటంవల్ల నడుం, మెడ నొప్పిపుట్టింది. "అమ్మాయిగారూ!" వాకిట్లోంచి కేక వినిపించింది. రాధ కాగితాలు వచ్చిన మనిషి కిచ్చేసి సంతృప్తిగా నిట్టూర్చి వచ్చి డ్రాయరు ముందుగా కూర్చుంది. నడుము నొప్పి పుడుతోంది. పోనీ కాసేపు పడుకుందామా అనుకుంది. ఇంతలో వాకిట్లో "ఉత్తరాలండీ!" పోస్టుమేన్ కేక వినిపించింది. రాధ బావమ్మ జోస్యాన్ని వూహించుకుంటూ వాకిట్లోకి వచ్చింది. ఒక వుత్తరమూ, పార్సిల్ వచ్చాయి. రాధ ఆత్రంగా విప్పింది యేమిటో చూడామని. తీరాచూస్తే కథ! బావ వ్రాసినకథ! వుత్తరం గూడా బావ వద్దనుంచే- అందులో యిలా వుంది.

"రాధా!

నా కథ పంపుతున్నాను. కాస్త కాపీ చేసిపెట్టు. నీ వ్రాతతో వెళ్ళిన కథ లింతవరకూ తిరిగిరాలేదు. కాబట్టి నీ వ్రాతమీద నాకు చాలా నమ్మకంవుంది. ఇది పెద్ద నవల. సీరియల్‌గా అచ్చయితే యెంత పేరు వస్తుందో నీ బావకు! ఆలోచించుకో- వూరికేనే వుంటావుగాబట్టి కాస్త శ్రద్ధ వహించి త్వరలో పూర్తిజేయ ప్రార్థన. నేను సోమవారం ఉదయం పదిగంటలకువస్తాను. నువ్వు ఆదివారం సాయంత్రానికి పూర్తి

జేసి వుంచాలి. (సోమవారం పదిగంటల వరకూ నీ అలంకరణే సరిపోతుంది గాబట్టి) ఊరికేవున్న నీకు చక్కని కాలక్షేపం గదూ !

నీ బావ
ప్రసాద్"

రాధకు వళ్ళు మండిపోయింది. చివరా మాటలు యెందుకో ? 'వూరికేనే వుంటావుగా-నా పని చూసిపెట్టు' ప్రపంచంలో మనుష్యులంతా ఒకటే టైప్ అనుకుంది రాధ. ఆలోచనలోవున్న రాధకు హఠాత్తుగా కథా నాయకుడి కేక విన్పించింది. రాధ పత్రిక తెరిచింది.

వీధి తలుపెవరో కొట్టారు. తనివాళ చాలా వర్జ్యపు వేళలో కథ మొదలు పెట్టాను అనుకుంది. లేచి వెళ్ళి తలుపు తీసింది. ఎవరో ఒకావిడ, ఆవిడను రాధెన్నడూ చూడలేదు. "కనకమ్మగారున్నారా ?" అంటూ రాధ సమాధానం చెప్పకముందే లోపలకు వచ్చేసింది.

తర్వాత తెల్సింది- బామ్మా, ఆ వచ్చినావిడా చిన్నప్పటి స్నేహితురాండ్రని. ఆవిడ మాటలమధ్యలో అడిగింది. "మీ మనవరాలికి కుట్లు, అల్లికలు ఏమయినా వచ్చా"? అని. బామ్మ రావని తలూపింది. ఆవిడ ఆశ్చర్యపోతూ "మరి వూరికేనే వుంటోంది గదా! ఏం చేస్తుందీ ? పిల్ల అలా కాలం పాడుచేస్తూ కూర్చుంటే తనిలా చూస్తూ ఊరుకోలే" నంది. రాధ కేమనుకోవాలో తోచలేదు.

ఆ రాత్రి పడుకోబోతూ రాధ పత్రిక తెరిచింది. కథ యేమయినాసరే పూర్తి చెయ్యాలనే గట్టి పట్టుదలతో.

"అబ్బబ్బ! అసలే దోమలతో చస్తూంటే ఆ దీప మేమిటే రాధా! కాస్త తగ్గించివేద్దూ! పగలల్లా యేం చేస్తావు? వూరికేనే వుంటావుగా!" రాధ రోషంతో పత్రిక అవతలకు గిరాటుకొట్టింది. "అంత కోపమైతే యెలాగే?" బామ్మ మరోవైపు తిరిగి పడుకుంది.

రాధ బరువెక్కిన తలని దిండులో దూర్చుకుంది. బామ్మకు కూరలుతరగాలి. అన్నయ్య పారేసుకున్న పెన్నులు వెతికి యివ్వాలి. మామయ్యకు పూజ విషయాలు చూడాలి. చలిజ్వరంతో వున్న అత్తయ్యకు మందులుచూడటమేగాకుండా, పిల్లల్ని చూడాలి. నాన్నగారికి కాగితాలు వ్రాసి పెట్టాలి. బావకు కథలు కాపీచేసిపెట్టాలి. కుట్లుకుట్టాలి. అల్లికలు అల్లాలి. కానీ చిత్రమేమిటంటే ప్రతివాళ్ళూ, యెవరికివాళ్ళే నావిషయం చూడరాదా అంటారు. అందులోగల సబబు వేడెక్కిపోయిన రాధ బుఱ్ఱకు అర్థంగాలేదు. దిండులో మొహం దాచుకుని రైల్లోంచి ఉరకటానికి సిద్ధంగా వున్న కథానాయకుడిని గురించి ఆలోచిస్తూ నిద్దరపోయింది, స్కూలు జీవితం వదిలి సహజ జీవితంలోకి అడుగుపెడ్తూ తికమక పడ్తున్న రాధ.